

Що ми зазвичай розуміємо під насильством?

Найчастіше тільки фізичне насильство ми вважаємо насильством.

Нам навіть важко припустити, як часто ми самі демонструємо насильство або стаємо його жертвами.

Виявляється, насильство — це ще й:

- погрожування нанесенням собі або іншому тілесних ушкоджень;
- невиразні погрози типу: «Ти у мене дограєшся!»;
- погрози піти, забрати дітей, не давати грошей, подати на розлучення, розповісти щось;
- заподіяння шкоди домашнім тваринам (щоб «помститися» партнеру);
- ламання та знищення особистих речей;
- уживання лайливих слів;
- приниження, ображення, постійне підкреслювання недоліків;
- контролювання, обмежування у спілкуванні, стеження;
- заборона лягати спати або насильне пробудження;
- звинувачування у всіх проблемах;
- критика думок, почуттів, дій;
- ігнорування.

Насильством щодо дітей, крім цього, вважається:

- нехтування дитини;
- нехтування обов'язків стосовно дитини;
- відсутність у сім'ї доброзичливої атмосфери (психологічне ізолювання);
- недостатнє забезпечення дитини доглядом та опікою;
- втягування дитини у з'ясування стосунків між батьками і використання її з метою шантажу;
- недостатнє задоволення потреб дитини в їжі, одязі, освіті, медичній допомозі, за умови, що батьки (опікуни) матеріально спроможні зроби́ти це,
- вживання алкогольних напоїв (наркотиків) до втрати самоконтролю;
- нездатність забезпечити дитині необхідну підтримку, увагу, прихильність.

Усе це не рідкість у наших сім'ях. Ми не розглядаємо це як щось особливе. Так поводитися наші батьки,

батьки їхніх батьків. Така поведінка стала для нас звичною. І часто ми просто не замислюємося над тим, як це може впливати на нас самих і наших дітей.

Коли виникає конфлікт, дорослі часто так захоплюються ним, що думають тільки про те, як би відстояти свої погляди, їм байдуже, що відбувається в навколишньому світі. Діти, безумовно, не можуть бути сторонніми спостерігачами.

Чи знаєте Ви, що:

- Діти бачать, чують та пам'ятають більше, ніж вважають дорослі. Нам здається, що дитина в цю хвилину не бере участі у конфлікті (захоплена грою, дивиться телевизор, знаходиться в іншій кімнаті тощо). Але насправді діти завжди знають, коли їхні батьки сваряться.

- Діти різного віку по-різному реагують, але на ВСІХ дітей — навіть на немовлят — впливає домашнє насильство.

Будь-яке домашнє насильство незалежно від того, спрямоване воно безпосередньо на дитину чи на іншого члена сім'ї— травмує дитину!

Як діти реагують, коли вони стають свідками насильства в сім'ї

- Діти відчувають провини, сором і страх, ніби вони відповідальні за насильство, яке їм доводиться спостерігати.

- Діти відчувають сум.

- Діти відчувають гнів, тому що вони не спроможні змінити те, що відбувається в сім'ї.

Як ці переживання відбиваються на поведінці дітей

Вони можуть:

- реагувати надто агресивно;

- не визнавати авторитетів;

- бути пасивними чи при гніченими;

- мати вигляд знервова них або заляканих;

- скаржитися на головний біль, біль у шлунку, постійне відчуття втоми та сонливість тощо.

Пам'ятайте!

У сім'ї дитина пізнає, як взаємодіяти з іншими людьми, як ставитися до себе і до оточення, як упоратися з труднощами.

Які «уроки» може отримати дитина, що потерпає від домашнього насильства?

Діти, що були свідками -насильства в сім'ї, засвоюють, що:

1. Насильство — це засіб роле 'язування конфліктів або отримання бажаного.

Цю навичку вони переносять у навколишнє середовище: спочатку в дитячий садок і школу, потім у дружні і близькі стосунки, а потім — у свою сім'ю та на своїх дітей.

2. Негативні форми поведінки в суспільстві -- най-впливовіші.

Вони отримують упевненість, що тиск і агресія приводять до бажаного результату, і не шукають інших способів взаємодії з іншими людьми. Вони не знають, що м*мкф3І домогтися бажаного, не обмежуючи прав іншого.

3. Довіряти людям, і особливо дорослим, — небезпечно.

У своїх сім'ях вони не мають прикладу позитивних стосунків. Тому їм важко встановити близькі стосунки з іншими людьми.

Вони не спроможні розуміти почуття інших людей.

4. Свої почуття й потре-би не можна виражати відкрито.

Дитина не може відкрито виразити свої справжні почуття в сім'ї, тому що або до неї просто нікому немає діла, або за цим на неї чекатиме покарання.

Врешті-решт, вона втрачає цю навичку — виявляти свої справжні почуття.

Дієві тільки негативні почуття — вони привертають увагу, піднімають авторитет —тому тільки їх і варто проявляти.

Унаслідок цього дитина:

- або приховує свої почуття в сім'ї, знаходячи їм вихід на вулиці, у школі;
 - або керується принципом -- мовчи, терпи і принижуйся.
- У сім'ях, де у стосунках із дітьми переважають
- контролювання,
 - нехтування дитячими потребами,
 - тиск,
 - приниження один одного, дитина може вирости агресивною або такою, що не зможе відстояти себе.

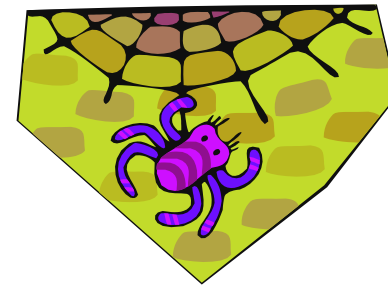
Тому ми повинні частіше думати про те, кого ми хочемо виховати.

Ми весь час повинні пам'ятати, що дитина — це наше дзеркало.

Шкільний психолог, Мазур М.Г.

КЗО «Солонянська СЗШ №2»

Абетка виховання



Насильство в сім'ї

